

Peter F. Wolf

A kompötő régen

Lepereg a hajnal rongy homálya,
ahogy megrázza pilláit a nap.
Mindent beleng a csillámló pára,
s én kuporgok egy vaskos tölgy alatt.
Lassan nyitja rám egyszemét az ég,
míg az öböl nyugodt tükrén nézem
az összes fentről hullott, pöttynyi fényt,
hogyan hunynak mind ki sorban, szépen.

Redőzik a víz, valami mozog.
A folyó szélén cikázva úsznak
gyöngyökből kelt, aprócska halrajok.
Sárban ül egy régi, ócska csónak.
Gazdátlan lett, hát léket eresztett.
A váci Duna most szép és nyugodt,
figyeli egy szőke, apró gyermek,
hogyan a kékeszöld holtág felragyog.